

Második költemény: az alma

meddig szól a tartózkodási engedélyed
ebben a versben?

(irgalmatlan hullajt az írás e hófehér
tartományba.) szélben a kiapadt kutak, s mi nem mozdulunk
a megdőlt ég vesszőcsapásai alatt, nem feledjük többé a vizek
tengernyi fájdalmát. végig a parton lélegző kövekhez
lapul az árnyék, s köröttünk hangtalan vacogva
magukba roskadnak a súlyok. fény száll, a tárgyakból kitöredezik
a kőkemény hús, benépesülnek az evidenciák. magad
vagy, és szobádban sápadtan álmodja tovább nehéz, mértani álmát
a négy fal, halk sikollyal forgolódnak kontúrjaik közt a
bútorok. itlenni most már egyre
nehezebb a föld. friss halomban állnak a sötétség kibontott
téglaí, s ahogy mozdulsz, végtagjaid közül mégis oly
személyre szólóan fordul ki
a múlt. párnák, arctalan párnák
dobálják testünket a lassú labdákkal pirkadó ablak felé, mintha
csak hátunkra csapódna az ágy, de a részletekben összeálló égnek
bennünk van története. odakinn pontosan tagolják szavainkat
a fák, hibátlan ragozzák csöndjeinket a
füvek —, hasonlat nélkül bizza ránk ezt végül a szemmagasságban
tovalüktető, vízszintes éjszaka —

szívünkéből angyalok fehér szárnya
söpri ki napjainkat. s zajtalanok vagyunk, mint a teleírt
papírlap, meg súlyosak vagyunk, mint az édes anyanyelvben
betiltott szavak. s fölöttünk csak fáznak a szobrok a hallgatólag
öröklétben. juhász gyula hátán szétfeszlik
a kabát a köhögéstől, józsef attila néma homlokát lefogja egy
lázas galambszárny. terjed a kór a fák
didergő lombjai közt, füvek fénylő húsában, s az utcákon
beggyulladt tüdővel lihegnek a közlekedési lámpák. fertőtleníve
alattunk a föld, ez a föld, MELY APOL S
ELTAKAR.

második személyben is
feltalálja magát az emlékezet. ha én nem, te majd
megleled, amit elejtettem egykor a messzi
jégmezőkön, amire csak hó hull és álom hull a
hóban. tenyérbe vehető, meleg testével lüktet
véredben egy madár, de a fák is
azt mondják csupán, hogy az égre nincs szavuk. felhőn távolodnak
gyermekkorod partjai, s míg mezítláb átfutsz a fűrészporos
udvaron, kezedben boldogan szorong egy megkezdett alma. néptelen,
halk dimenziókban gyönyörtől sikongat

az a szőke hegedű, s bolyongó dallam veri fel szüntelen a négy
égtáj négy sarkát —, mintha kirakták volna bennünk
a világot. arcaink közt barnán
elnémulnak a szobák. bedesz-kázzák előttünk a tengerre néző
ablakokat, az asztalon
nedves lesz a só és kiszikkad a kenyér. látod, az ember végül
mindenhonnan visszatér, és nem beszél —

vétlen napjainkra sem lesz majd
mentség. időről időre csak elborít az ősz, s kimért
lépteidet a parkban könyörtelen széttöredezi az avar. zörög, zörög
e papír a gyülekező szélben. megvillannak a metaforák, s a
földeken végig nagy szőke eső, eltévedt
szőke eső suhogtatja a horizontot. gondjaidat még begyűjtik
a szorgalmas madarak, és aztán minden jól van, úgy, ahogyan
volt.

fekszel, a falakban
elnéptelenedik tekinteted. szénaboglyák
melegét sodorja feléd az éj, de kezéd alatt már nem érzik
húsukat a tárgyak, tenyeredben
nem lágyul meg a kő. szorongatód szívedben
a tenger szabályos hullámait, és hallod, egyre csak
azt hallod, hogy a sarokba
állított tükör milyen folyékonyan hallgat —